22/03/2024

Ιερατική Σύναξη στην Ιερά Μητρόπολη Αρκαλοχωρίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου

Στην αίθουσα συνεδριάσεων του Πολιτιστικού Πολύκεντρου Αρκαλοχωρίου πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 21 Μαρτίου 2024, Ιερατική Σύναξη κατά την οποία παρέστη το σύνολο των κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου.

Μετά την καθιερωμένη προσευχή, ομίλησε για την Μεγάλη Τεσσαρακοστή και την αναγκαιότητα της σύνολης πνευματικής μας βιωτής, ιδιαιτέρως αυτή την περίοδο, ο Πρωτοσύγκελλος, Πανοσ. Αρχιμανδρίτης Επιφάνιος Ζαχαράκης και ακολούθησε διαλογική συζήτηση με τους Ιερείς.

Στην συνέχεια, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου κ. Ανδρέας, ομίλησε για λειτουργικά, ποιμαντικά και διοικητικά ζητήματα και ευχήθηκε στους κληρικούς, καλή συνέχεια στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή και να πορευόμεθα εν προσευχή, ταπείνωση και αλληλοσυγχώρεση.

Αναλυτικά η ομιλία του Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμανδρίτη, Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτη Επιφανίου Ζαχαράκη:

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Σεβαστοί Πατέρες. Διερχόμεθα την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, το πέλαγος της πνευματικής αυτής περιόδου που αποτελεί την καρδιά του εκκλησιαστικού έτους και την πηγή που ποτίζει ολόκληρη την λειτουργική μας ζωή. Η πνευματική αυτή περίοδος αποσκοπεί στην προετοιμασία όλων μας για να προσεγγίσουμε το Μυστήριο του Σταυρικού Πάθους του Κυρίου μας και να γευθούμε τη ζωή, την ελπίδα και τη χαρά, που μας χαρίζει η Ανάστασή Του. Ποιο είναι όμως το νόημα της περιόδου αυτής; Είναι η εγκράτεια, η οποία κατά τον Μ. Βασίλειο δεν είναι απλώς αποχή από ορισμένες τροφές, αλλά είναι η αναίρεση της αμαρτίας και η αποξένωση από τα πάθη. Ο Ιερός Χρυσόστομος θα υπογραμμίσει ότι εγκράτεια σημαίνει να μην παρασυρόμαστε και να μην υποκύπτουμε σε κάποιο πάθος. Να νηστεύουμε αποφεύγοντας κάθε αμαρτία.

Εγκράτεια και στην ποσότητα και στην ποιότητα των τροφών, εγκράτεια, όμως και στα μάτια, στη γλώσσα, στα αφτιά και σε καθετί που μας απομακρύνει από τη ζωή μας, τον Ήλιο της Δικαιοσύνης, που είναι ο Χριστός. Τι αξία έχει άραγε η νηστεία όταν η γλώσσα μας κακολογεί, κατακρίνει και συκοφαντεί; Η ίδια η Σαρακοστή δεν υφίσταται προς χάριν της Σαρακοστής, όπως και η νηστεία δεν

γίνεται προς χάριν της νηστείας. Μάλλον, αυτά είναι τα μέσα με τα οποία, και για τα οποία, ο πιστός προετοιμάζει τον εαυτό του ώστε να φτάσει, να αποδεχθεί και να επιτύχει το κάλεσμα από τον Σωτήρα του για την αναστάσιμη τράπεζα. Ως εκ τούτου, η Μεγάλη Σαρακοστή είναι ένα «ιερό Εκπαιδευτήριο» της Εκκλησίας για τη συμμετοχή κάθε πιστού ως μέλους του Μυστηριακού Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας. Παρέχει στον κάθε ενδιαφερόμενο, μια ετήσια ευκαιρία για αυτοεξέταση και βελτίωση των προτύπων της πίστης και της ηθικής στη Χριστιανική του ζωή.

Η βαθιά πρόθεση του πιστού κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ενθυλακώνεται στα λόγια του Αποστόλου Παύλου: «Ξεχνώ αυτά που είναι πίσω μου και κάνω ό,τι μπορώ για να φτάσω αυτά που βρίσκονται μπροστά μου. Αγωνίζομαι να τερματίσω και προσβλέπω στο βραβείο της ουράνιας πρόσκλησης του Θεού διά του Ιησού Χριστού.» (Προς Φιλπ. 3:14). Οι πατέρες τονίζουν πως η αληθινή νηστεία δεν είναι μόνο η αποχή από την ύλη, αλλά και η νηστεία της κακίας: «Νηστεύοντες αδελφοί σωματικώς, νηστεύσωμεν και πνευματικώς, λύσωμεν πάντα σύνδεσμον αδικίας».

Οι πρωτόπλαστοι εξεβλήθησαν εκ του Παραδείσου, διότι δεν νήστεψαν αλλά παρήκουσαν στην εντολή του Θεού. Προέκριναν το δικό τους θέλημα, αντί το θέλημά του Θεού, έχασαν τον Παράδεισο όχι λόγω της τροφής, αλλά διότι δεν νήστεψαν από τον εγωισμό τους. Εμείς νηστεύουμε από την τροφή για να ταπεινωθούμε και να αναιρέσουμε έτσι τα αποτελέσματα της παρακοής τους λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Η νηστεία καθαίρει τις δαιμονικές δυνάμεις και με έναν άλλο τρόπο. Διότι με την απομάκρυνσή μας από τα υλικά αγαθά, διευκολύνεται η επιστροφή και η συγκέντρωση του νου μας πίσω στον Θεό, συντρίβοντας έτσι και τις αντικείμενες δυνάμεις. Η νηστεία, όμως, λέγει ο Άγιος Παΐσιος πρέπει να γίνεται με φιλότιμο προς το Δεσπότη Χριστό. Με την νηστεία ο άνθρωπος δείχνει την προαίρεσή του. Κάνει από φιλότιμο μια άσκηση και ο Θεός βοηθάει. Αν όμως ζορίζει τον εαυτό του και πει «τί να κάνω; είναι σαρακοστή, πρέπει να νηστέψω», απλά θα βασανίζεται. Όταν βλέπεις ότι κάποιος χριστιανός θυσιάζεται κοσμικά για να αποκτήσει ύλη μόνο, του δίνει ο διάβολος κουράγιο. Ενώ ο άνθρωπος που βάζει πρώτα και φιλότιμα την αγάπη του Θεού και ύστερα όλα τα άλλα του δίνει δύναμη και κουράγιο ο Θεός.

Ο Άγιος Πορφύριος μας λέγει, ότι «δεν γινόμαστε άγιοι κυνηγώντας το κακό. Αφήστε το κακό. Να κοιτάζετε προς τον Χριστό κι αυτό θα σας σώσει. Εκείνο που κάνει άγιο τον άνθρωπο είναι η αγάπη, η λατρεία προς τον Χριστό, η οποία δεν μπορεί να εκφραστεί. Και προσπαθεί ο άνθρωπος να κάνει ασκήσεις, να κάνει τέτοια πράγματα και να καταπονεί τον εαυτό του για την αγάπη του Θεού. Κανείς

ασκητής δεν αγίασε χωρίς ασκήσεις. Υπάρχουν πολλοί που τα κάνουνε αυτά όχι για τον Θεό αλλά για άσκηση, για ωφέλεια σωματική. Όμως, οι πνευματικοί άνθρωποι το κάνουνε για ψυχική ωφέλεια, για τον Θεό. Αλλά και το σώμα ωφελείται πολύ, δεν αρρωσταίνει. Πολλά καλά έρχονται. Μέσα στην άσκηση, τίς μετάνοιες, τίς αγρυπνίες και τίς άλλες κακουχίες είναι και η νηστεία».

Ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης στον Μεγάλο Κανόνα μας λέγει: «Ἐγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις». Φτάνει η ψυχή στο τέλος, φτάνει και εμείς δεν την φροντίζουμε. Για να φάει κανείς, πρέπει να είναι ζωντανός. Όποιος δεν έχει ζωή, δεν είναι δυνατό να δεχθεί τροφή. Για να ζήσει κανείς αιώνια, πρέπει να έχει πίστη στο Χριστό, πίστη που τρέφεται και με τα καλά έργα. Όποιος δεν έχει πίστη στο Χριστό, ακόμα κι αν κάνει καλά έργα, δεν είναι δυνατό να κερδίσει την ουράνια βασιλεία, αν έχει ζωντανή πίστη. Και θα σας το αποδείξω στη συνέχεια. Ο ληστής, που σταυρώθηκε μαζί με τον Κύριο, κέρδισε τον παράδεισο μόνο και μόνο με την πίστη του. Ενώ ο εκατόνταρχος Κορνήλιος έκανε πολλές ελεημοσύνες και προσευχές, αλλά δεν γνώριζε το Χριστό. Σε τί ωφελείται, δηλαδή, ο άνθρωπος, όταν έχει ψυχή ντυμένη με καλά έργα αλλά νεκρή; Τα έργα γίνονται για τον Κύριο και με την ελπίδα των επουράνιων βραβείων. Αν, λοιπόν, αγνοείς Εκείνον που προκηρύσσει τα βραβεία, τότε για ποιόν αγωνίζεσαι; Ο Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος λέγει: «Όσοι υπερηφανεύονται για τα καλά τους έργα και δεν έχουν πίστη στο Θεό, μοιάζουν με λείψανα νεκρών, που είναι ντυμένα με ωραία ρούχα, αλλά δεν αισθάνονται την ωραιότητά τους».

Βρισκόμαστε σε μια εποχή που η κοινωνία μας κατακλύζεται από πειρασμούς και δαιμονισμό μέσα από ένα κόσμο που εξελίσσεται μέσα στο θέλημά του και όχι στο θέλημα του Θεού. Γι’ αυτό ο Θεός παραμερίζεται για να εξυψωθεί ο άνθρωπος. Έτσι έχουμε τον ανθρωποκεντρισμό ο οποίος οδεύει στην μοναξιά και τον εγωκεντρισμό του ατόμου. Το ατομικό θέλημα γεννά διαρκώς κενές επιθυμίες, οι επιθυμίες γίνονται δικαίωμα, οπότε έχουμε τον δικαιωματισμό, που εξελίσσεται σε μετανθρωπισμό, που μέσα στο θέλημα των προσωπικών δικαιωμάτων και της ελευθερίας θεσμοθετείται σιγά σιγά από τις φιλελεύθερες πολιτείες. Ένα δικαιωματισμό όμως (αλα καρτ) ο οποίος έχει πονηρό σκοπό και δεν ωφελεί τον άνθρωπο.

Επομένως, αυτή η νέα θεώρηση αλλάζει την ως τώρα ανθρωπολογία και το κοινωνικό γίγνεσθαι. Σε όλα αυτά υποβόσκει η ειδωλολατρία του θελήματός, ο εγωκεντρισμός. Δεν είναι τυχαίο ότι στην εποχή μας έχουν αυξηθεί οι ψυχικές αρρώστιες, τα αυτοάνοσα, ο φόβος και η ανασφάλεια. Άφησε ο Θεός τον άνθρωπο να κάνει του κεφαλιού του και τρώει το κεφάλι του μας λέγει ο Άγιος Παΐσιος. Γι’ αυτό και ο Χριστός λέει: «Τούτο το γένος δεν βγαίνει από τον άνθρωπο (που έχει

καταληφθεί από αυτό), παρά μόνο με προσευχή που συνοδεύεται από νηστεία.» (Ματθ. ιζ’ 21). Γεννάται το ερώτημα εμείς ως χριστιανοί προπάντων δε ως ποιμένες λογικών προβάτων τί και πώς χρειάζεται να είμαστε αλλά και πώς να απαντάμε στην διακονία μας, στις νέες προκλήσεις και προσκλήσεις της εποχής μας? Καταρχάς πρέπει να τονίσουμε ιδιαιτέρως ότι χρειάζεται να είμαστε ενωμένοι σε ένα σώμα με ένα στόμα και μια καρδία δοξάζοντας και υμνολογόντας το όνομα του Μεγάλου Θεού. Για να διατηρήσομε την ενότητά μας, θα πρέπει να κάνομε υπακοή στην Εκκλησία και στους επισκόπους της. Υπακούοντας στην Εκκλησία, υπακούομε στον ίδιο τον Χριστό. Ο Χριστός θέλει να γίνομε μία ποίμνη με έναν ποιμένα. Να πονάμε για την Εκκλησία. Να την αγαπάμε πολύ. Μας λέει ο Άγιος Πορφύριος.

Η πνευματική περίοδος αυτή, αλλά και κάθε στιγμή που ζούμε χρειάζεται να αγωνιζόμαστε πνευματικά με προσευχή, με νηστεία, με εξομολόγηση, με ταπείνωση με μετάνοια να σηκώνουμε τον σταυρό της διακονίας μας. «Εγώ τον σταυρό μου θα τον κουβαλάω πάντοτε. Κι αν δεν μπορώ να τον κουβαλάω τουλάχιστον θα τον σέρνω. Γιατί δεν θέλω να τον χάσω. Θέλω να βρω το έλεος του Χριστού τη σωτηρία Του και τη βασιλεία Του». Μας λέει ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Η δύναμη και η αποστολή του ποιμένα είναι να έχει εμπιστοσύνη και υπακοή στο Χριστό και την εκκλησία του. Να νιώθει, να πονάει και να προσεύχεται για το ποίμνιο του, αλλά και για τον κάθε δυστυχισμένο και αμαρτωλό. «Αξία έχει να αγαπάμε και να προσευχόμαστε να μη χαθεί κανείς, να μπουν όλοι στην Εκκλησία». Λέγει ο Άγιος Πορφύριος.

Αυτό που λείπει σήμερα είναι το καλό παράδειγμα, το πνευματικό πρότυπο που θα φωτίσει, θα αφυπνίσει τους ταλαιπωρημένους και δυστυχείς ανθρώπους. Δεν είναι δυνατόν, καλοί μου πατέρες, να μιλάμε στους ανθρώπους για εξομολόγηση, όταν εμείς οι ίδιοι δεν εξομολογούμαστε. Να μιλάμε για νηστεία, όταν εμείς δεν νηστεύουμε. Να μιλάμε για προσευχή όταν εμείς δεν προσευχόμαστε. Να μιλάμε για πνευματική ζωή, όταν εμείς έχουμε κοσμικό φρόνημα. Αυτό χρειάζεται να δουλέψουμε το πνευματικό μας καθήκον, την αποστολή μας. Σίγουρα σε αυτή την πορεία θα πέσουμε σε λάθη και αδυναμίες, αλλά όποτε πέφτουμε να μην μένουμε εκεί αλλά να σηκωνόμαστε και να προχωράμε μας λέει ο Ιερός Χρυσόστομος. Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι ο μεγάλος πνευματικός αγώνας που μπορούμε μέσα από τις όμορφες ακολουθίες, τη νηστεία μας, την εξομολόγηση, τη συγνώμη, τη συγχώρηση, την αυτομεμψία και την προσευχή να κάνουμε μια αρχή ως ποιμένες για να ελκύσουμε την θεία χάρη, αποτελώντας πνευματικούς φάρους και οδηγούς. «Αποθώμεθα ούν τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα τα όπλα του φωτός».

Ο μεγάλος Σέρβος θεολόγος π. Αλέξανδρος Σμέμαν, μας λέγει ότι η Μ. Σαρακοστή είναι ‘’σχολείο μετανοίας’’ που χρειάζεται να επανεκπαιδευτούμε, να επανακαθορίσουμε την σχέση μας με τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας, δηλαδή τί είμαστε, τί κάνουμε, πού πηγαίνουμε ως ορθόδοξοι χριστιανοί και ποιμένες. Δεν υπάρχουν πνευματικά αδιέξοδα καλοί μου πατέρες, υπάρχουν όμως πνευματικά κενά που δημιουργούν ευκαιρίες στον μισόκαλο πονηρό, να χαλάσει την ψυχή των ανθρώπων οδηγούμενοι σε αλλότριες και μη κατά Θεόν καταστάσεις. Την ενεπιστευμένη, δοθείσα από την Εκκλησία πνευματική παρακαταθήκη, έχουμε χρέος και ευθύνη να την κουβαλούμε, προσπαθώντας να μην την λερώνουμε, για να δοξάζουμε το όνομα του Αγίου Θεού και να διακονούμε τον άνθρωπο, μακριά από αδυναμίες ανθρωπαρέσκειας και ιδίας ωφελείας. Όλα να τα κάνουμε για τον Χριστό όχι για εμάς.

Είθε να διαβούμε την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή με πνεύμα μετάνοιας, αυτοκριτικής, περισυλλογής και αναστάσιμης χαράς με την ευλογία του Χριστού, τις πρεσβείαις της Υπεραγίας Θεοτόκου και την ευχή του Επισκόπου μας. Αμήν. Καλό αγώνα, καλή πορεία, συγχώρησον και ο Θεός να μας συγχωρέσει.